

ירושלים, 19.12.39

ברבע לפני 11:00 יצאתי יחד עם יוזף, דוד הכהן ועוד חברים
אחרים לצריפין.

במחנה חיכו לנו הקולוניל פראד והליוטינגט כרסטיאן סטיוארט.
הראו לנו את הסידורים במחנה, את המחנכים, את חדרי הרחצה, חדר אוכל
ענקי - הסכיל נבת אחת כ-600 איש - ושאר הסידורים במחנה.
קולוניל פראד הובא באופן מיוחד מלונדון בשביל איסוף הניוס
האריזשטראלי. ליוסנגט סטיוארט הובא לשם כך מסצ'וסטס.
שאלתי את דעתו של סטיוארט על סיב הבחורים שלנו בסובן הסיסי
והרוחני.

לדעתו אין הבחור שלנו נופל בכוסר הניופי שלו מהחייל האנגלי.
רק מגיללים בודדים מאנגליה, כגון הררי סקוטלנד, סצ'ייניס החיילים
בבריאות גופם וגובה קומתם. המגויסים היהודים אינם נושלים לא בקומה
ולא בבריאותם מהאנגלי הממוצע. בהכשרתם הרוחנית הם עולים עליהם.
תפישתם היא הרבה יותר מהירה, וגם התענינותם היא גדולה יותר. הם
עובדים שבע שעות ביום: התעמלות, תרגילים, לימוד הרובה וכו'. אחר
תום העבודה הרשמית עם מוסיסים ללמוד בעצמם. יש אפס קוטי בשפה,
אבל הם מתגברים על זה.
הערבים נושלים בהרבה מהיהודים גם בכשרם הגופני ועוד יותר
בתפישתם.

בין המגויסים לגדוד "החלוצי" טרובים הגרמנים, שאינם יודעים
אף מלה עברית, ולכן סלבו ערבית ועברית יש צורך גם בהסברה גרמנית.
שאלתי את סטיוארט מהו הזמן המינימאלי הדרוש לאיסוף הצבאי
המלא של הכחורים שלנו.

הוא ענה לי שהם מחזיקים אותם במחנה רק 4 עד 5 שבועות, ואחר
כך שולחים אותם ליחידות שלהם, אולם לפי מה שהוא מכיר אותם, הוא חושב
שבאיסוף אינטנסיבי של שלושה חדשים אפשר להכשיר אותם בהחלט באופן
שאחרי שלושה חדשים הם יהיו ראויים להטלה לחזית.
לפני הפרידה הזמין אותי הקולוניל פראד לבוא באחת הסבתות
לראות את ה"פאריי".

אחר הצהרים חזרתי לירושלים. בערב בניתו של גרינבוים נשף ה-60 ט